

af det af Udvalget tilstræbte Maal. For Skibsredernes Betragtning af det hele foreliggende Spørgsmaal er der modtaget tre udførlig begrundede skriftlige Redegørelser, hvilke man hermed fremsender til Ministeriets Underretning, men som man, da de er betegnede som fortrolige, henstiller ikke at lade blive Genstand for Offentliggørelse. Senest er der fra Handelsministeren modtaget en Skrivelse af 3. d. M., hvormed der oversendes en Skrivelse fra Dansk Dampskibsrederiforening af 22. December f. A., ved hvilken det paany fastslaas, at en Ordning som den foreslaaede ikke kan vinde Skibsfartens Tilslutning. Handelsministeren udtaler i Henhold hertil den Formening, at det ved de førte Forhandlinger tilsigtede Grundlag for en frivillig Overenskomst ikke lader sig tilvejebringe (Bilag B og C).

Heller ikke Kommissionen skønner, at disse Forhandlinger, saaledes som Forholdene foreligger, med Nytte lader sig end yderligere forlænge. Og Kommissionen ser sig ikke i Stand til ved eget Initiativ at udtænke noget nyt Forslag om en effektiv Fragtregulering, som kan antages at ville have større Udsigt til at vinde Tilslutning og Støtte fra Skibsredernes Side.

Overfor det Spørgsmaal, som da ligger for, hvorvidt Statsmagten bør gribe ind for paa egen Haand at gennemtvinge en Ordning af lignende Art som den, det har været Forhandlingernes Formaal at opnaa ved mindelig Forstaaelse, er Kommissionen ikke uden Betænklichkeiten. I hvor meget det end er ønskeligt, at Landets Erhvervsliv som Helhed søges til en vis Grad lettet for den Byrde, hvormed det tynges af de stadig stigende Fragter, bør dette dog rettelig ske paa saadan Maade, at der ikke bliver afkrævet Skibsfarten større Ofre, end Formaalets Opnaaelse nødvendig gør. Jo mere indgaaende Kommissionen har beskæftiget sig med den i Forslag bragte Ordning, desto mere har den fundet Grund til at beklage den Modstand, som fra Redernes Side er bleven fastholdt overfor denne Ordning, som efter Kommissionens Overbevisning vilde kunne gennemføres, uden at Ulemperne for Skibsfarten vilde blive af nogen virkelig indgribende Betydning. Men Forudsætningen herfor har været Redernes egen frivillige Medvirken, hvorved alle opstaaende Vanskeligheder, saasom i Henseende til det disponible Skibsrumms hensigtsmæssige Fordeling eller i Henseende til Vilkaarene for Befragtning af fremmede Skibe, vilde kunne overvindes ved de indsigtfuldeste og kyndigste Kræfters Bistand. Besværligere vil det stille sig, hvis Staten paa egen Haand, under Modstand fra Redernes Side, vil paatage sig at løse disse Opgaver, og Ulemperne kan blive saa store, at det kan synes tvivlsomt, om det er rigtigt at gribe til denne Udvej, saa længe der ikke foreligger en ubetinget tvingende Nødstilstand.

Under disse Forhold rejser sig det Spørgsmaal, om det ikke vil være at foretrække — saaledes som antydtes fra Regeringens Side under de stedfundne Forhandlinger — at det særlige Bidrag til Opretholdelsen af normale økonomiske Vilkaar, som Statsmyndighederne maatte finde det efter Omstændighederne berettiget for Tiden at paalægge Skibsfarten, oppebæres gennem en i dette Øjemed opkrævet Afgift, være sig f. Eks. paa Skibets Register-Tonnage eller paa den indvundne Fragt, saaledes at det ved Afgiften fremkommende Beløb under Betingelser, som nærmere vilde være at fastsætte, fortrinsvis kan anvendes til Nedsættelse af Prisen for visse vigtige Indførselsartikler. Bestemmelser om Afgifter af lignende Art er, som det vil vides, dels allerede vedtagne, dels under Overvejelse